

styre, saaledes som det ærede Medlem navnlig ved 2den Behandling argumenterede. Nej, i den Retning staar Kjøbenhavn og f. Eks. Nibe eller Løgstør paa samme Trin. Ogsaa i Købstadkommunalloven staar der de samme Ord, at det vedtagne Overslag ikke kræver Autorisation af en højere Myndighed. Men Sagen er, at det Spørgsmaal, som her foreligger, om Friskolebørns Bespisning, er slet ikke noget Spørgsmaal, der berører den kommunale Bevillingsmyndighed, det har slet intet at gøre med det kommunale Selvstyre. Selv om man fulgte det ærede Medlem, selv om man gav ham Ret i, at det sidste Punktum i den nævnte § 16 skulde give Kjøbenhavns Borgerrepræsentation en betydelig og udstrakt Myndighed til at bevilge, hvad den maatte ønske, saa løste man ikke derved det Spørgsmaal, om den har Myndighed til at bevilge Bidrag til Skolebørns Bespisning. Spørgsmaalet om en Kommunes større eller mindre kommunale Selvstyre staar slet ikke i nogen Forbindelse med det Spørgsmaal, her foreligger, hvorvidt der kan ydes Bidrag til Skolebespisning, thi hvad der foreligger her, er Spørgsmaalet om, i hvilken Udstrækning man kan yde trængende offentlig Understøttelse, uden at det faar Indflydelse over for den nydende eller den nydendes Forsørger. Kjøbenhavns Kommunalbestyrelse, Magistraten og Borgerrepræsentationen, kan efter sin kommunale Forfatning meget vel bevilge 400 Kr. til Understøttelse til en trængende Familie, men saa kommer Fattigloven og siger: Ja vel, det kunne I gøre, men Fattigloven bestemmer, at Nydelsen af de 400 Kr. har Fattighjælps Følge for den nydende. Fattiglovens § 10 lyder, som det ærede Medlem vil erindre, saaledes: „Den Hjælp, der af det offentlige ydes til en trængende, for hvis Vedkommende en anden ifølge de foregaaende Paragraffer er pligtig til at yde Forsørgelse eller Forsørgelsesbidrag, betragtes som oppebaaren af denne selv og medfører for ham de med Modtagelse af Fattighjælp forbundne Virkninger o. s. v.“ Det er netop det, der er Kernepunktet i hele denne Sag. Det er det, der spørges om, hvorvidt Skolebespisning vil have de Følger, som Fattiglovens § 10 foreskriver for Nydelsen af offentlige Understøttelser. Fattiglovens § 44 omhandler de Understøttelser, der ikke betragtes som Fattighjælp, det er Udgifterne til Læge, Jordemoder samt Begravelsesomkostninger, Befordring til og Budsendelse efter Læge og Jordemoder, sindssyges Bevogtning m. m.,

samt endelig Udgifter, der medgaa til Brevveksling i Fattigsager. Men her findes intet om Børnebespisning. Da Sagen for et Par Aar siden var til Behandling i Folketinget, spurgte Indenrigsministeriet paa Foranledning af det Udvalg, der var nedsat i Folketinget, forskellige Kommuner, om de havde en saadan Udgiftspost, og hvorledes de stillede sig dertil. Der var efter de Svar, der kom, intet Sted etableret en saadan Skolebespisning fra Kommunens Side. Et af Svarene, nemlig fra Aalborg Byraad, som var dateret den 10de Januar 1899, lød paa, at der fra Kommunens Side ikke ydes Tilskud, og saa hed det videre, at i enkelte Tilfælde ere „Børn af Forældre, der paa Grund af Sygdom, Arrestation eller lignende have været hindrede i at sørge for deres Familier, blevne bespiste, og dette er da stedsse blevet betragtet som Fattighjælp ydet Forældrene“. Det kan der sikkert ikke siges noget imod. Forældrene have ved Sygdom eller Arrestation været forhindrede fra at sørge for Børnene, og Kommunen er da traadt i Forældrenes Sted, men betragter det da ogsaa som Fattighjælp til Forældrene. Man kan sige, at det er beklageligt, at det kan være haardt, men henset til Fattigloven kan det ikke omdisputeres. — Saa kommer det Spørgsmaal, om den Ydelse, der finder Sted over for en større Samling af Børn — til Dels ved Bidrag fra private — har Fattighjælps Virkninger til Følge, eller om Fattiglovens Bestemmelser i disse Tilfælde kan ophæves. I saa Henseende kan det ærede Medlem, som ogsaa fremhævet af den meget ærede Ordfører (Johnsen), ikke paavise nogen som helst Lovhjemmel for Kommunerne til at yde saadanne Bidrag trods Fattiglovens § 10. Men kan man for sin Mening ikke paavise nogen Lovhjemmel, selv om der paa den anden Side intetsteds i Loven er noget udtrykkeligt Forbud, saa maa man finde sig i at betragte Administrationens Mening som gældende Ret. Det ærede Medlem kan ikke for sin Opfattelse paavise nogen Lovhjemmel, og det ærede Medlem maa saa erkende, at den gældende Ret ikke er det, som det ærede Medlem mener burde være det, eller det, som det ærede Medlem maaske virkelig tror i Øjeblikket er gældende Ret; den gældende Ret maa være det, som menes af Administrationen. Og der skal jeg tillade mig at erindre om, hvad der sidst i saa Henseende er udtalt fra Indenrigsministeriet, nemlig i to Skrivelser, som findes i Landstingsudvalgets Betænkning af 9de April 1900 om den